

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. С., 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет
и четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско
дело № 20242200500149 по описа за 2024 година

*Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и следващите
от ГПК.*

Обжалвано е първоинстанционно решение № 39/23.01.2024г. по гр.д. № 1205/23 г. на СлРС, с което е прието за установено на осн.чл.415 ал.1 и чл.422 ал.1 от ГПК, че „ПИГИ 2001“ООД с ЕИК ***, със седалище гр.С. и адрес на управление на дейността- бул.“Х.Д. ** дължи на „ТОНЗУС СЕКЮРИТИ“ ЕООД с ЕИК: ***, със седалище гр. С. и съдебен адресат адв. Р. от СЛАК сумата 624лв. /шестстотин двадесет и четири лева/, за която на последното е издадена от С.ски районен съд, в заповедното производството по ч.гр.д.№ 474/2023г., заповед № 270/ 08.02.2023 г., представляваща такса/цена, дължима от „Пиги 2001“ООД за осъществената от „ТОНЗУС СЕКЮРИТИ“ЕООД охрана на обекти, по сключен между тях на 01.02.2022г. договор № 3031, заедно с обезщетение за забава в размер на законовата лихва, считано от 07.02.2023г. до окончателното ѝ изплащане; осъдено е „ПИГИ 2001“ООД с ЕИК *** да заплати на „ТОНЗУС СЕКЮРИТИ“ ЕООД с ЕИК: *** на осн.чл.78 ал.1 от ГПК, направените от последното разноски в заповедното производство, развило се в ч.гр.д.№ 474/2023г. на СлРС: 25лв. /двадесет и пет лева/- заплатена държавна такса и 400лв. /четиристотин лева/- за адвокатско възнаграждение и направените разноски за съдебното производство, развило се в настоящото гр.д.№ 1205/2023г. на СлРС- 425лв. /четиристотин

двадесет и пет лева/ и е отхвърлено искането на „ПИГИ 2001“ООД за присъждане на разноски по делото.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство.

Въззивникът атакува изцяло решението, като твърди, че то е незаконосъобразно и неправилно, постановено при допуснати нарушения на процесуалните правила. Заявява, че процесуалните му права били нарушени чрез неприемането от страна на съда на представени писмени доказателства, както и недопускане събирането на гласни доказателства по почин на ответника. Единственият аргумент на съда бил неподаването на писмен отговор /същият бил депозиран след срока, което въззивникът не оспорва/ и настъпила преклузия. Счита за неправилен този извод, а постановените в тази насока протоколни определения – за нарушаващи процесуалния закон. Дружеството било лишено от възможността да се защити срещу иска, както и да проведе насрещно доказване. Действително при неподаването на отговор сраната следва да понесе неблагоприятните последици от бездействието си, но не и да бъде лишена на практика от участие в производството, какъвто е настоящият случай. Сочи, че с исковата молба са представени редица частни документи /някои от които изхождащи от ищцовата страна/, тяхната доказателствена стойност следва да се съобрази с всички събрани по делото доказателства, т.е. насрещно доказване в тази насока е допустимо.

По-нататък въззивникът твърди, че въпреки, че представеният договор не е подписан от него и за да се установи това обстоятелство не са необходими специални знания, то не оспорва обстоятелството, че страните са били в облигационни отношения, но твърди, че не това е договорът уреждащ същите и клаузите на този договор нямат действие в отношенията между страните. Ищцовото дружество действително е предоставяло услуга по охрана на обекти собственост на ответника, но не при условията на приложения договор. Признава, че услуга е предоставяна, но същата е прекратена много по-рано от твърденията на ищеца, това да е станало на 30.09.2022г. Предвид липсата на факти, които да се признават от ответника, ищецът е следвало да проведе пълно и пряко доказване на правнорелевантните факти, а именно наличието на облигационна връзка между страните, условията при които същата е съществувала,

включително права и задължения на страните, изпълнението на задълженията си, момента на преустановяване на предоставянето на услугата. В тази връзка, освен представените писмени доказателства, ищецът ангажирал и съответните гласни доказателства.

Въззивникът счита, че той, от своя страна, разполага с процесуалната възможност да обори това доказване със съответните способности и именно от тази възможност е бил лишен в първоинстанционното производство. Съдът не приел представените доказателства за предоставяна услуга по охрана на обектите от друго дружество и не допуснал до разпит свидетеля, който да обори твърденията на ищеца за изпълнение охраната на обектите и крайната дата, на която това се е случило. Този свидетел щял да внесе яснота кога са свалени охранителните устройства от останалите обекти и че това е станало в няколко обекта на 01.06.2022г., в няколко – на 01.07.2022г. и от тези дати на съответните обекти ищцовото дружество не предоставя услуга, а на 30.09.2022г. е преустановена охраната единствено на обект Офис Б. И., за който се отнасят показанията на разпитания по делото свидетел.

Също така въззивникът твърди, че са относими и допустими и останалите представени по делото и неприети писмени доказателства, а именно: водена кореспонденция между двете дружества и наличието на договор за охрана с друго дружество от 01.07.2022г. Тези писмени доказателства са представени и се намират в кориците на делото и моля да бъдат приети от настоящата инстанция.

Заявява, че след като на част от обектите охраната е преустановена на 01.06.22г., а на друга – на 01.07.22г., исковете са неоснователни, но въпреки това ответното дружеството е заплатило на ищеца пълната сума за охраната на всички обекти за месец 06.2022г. и така, след съответното прихващане от тези недължимо платени суми, следва изводът, че по отношение на преустановената охрана на последния обект Офис Б. И., станало на 30.09.2022г. задълженията към ищеца са изпълнени, дори същият е получил повече от дължимото. Освен това нееднократно управителят на ответника е предлагал на представителя на ищеца да определи сумата която следва да се заплати за този последен обект за месеците август и септември 2022г., но това не е направено, а претенцията винаги е била за

всички обекти, такава каквато е и по настоящото дело, независимо че е услуга по охрана не е предоставяна.

С оглед изложеното въззивникът моли да се отмени атакуваното решение като неправилно и да се постанови ново, с което исковете бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира разноски за двете инстанции.

Във въззивната жалба са направени доказателствени искания за допускане събиране на писмени и гласни доказателствени средства.

Въззивникът моли да се приемат представените пред първоинстанционния съд договор за охрана от 01.07.2022г., разпечатка от електронна поща и заявление за преустановяване на охрана, които се съдържат в кориците на делото, а в случай, че е необходимо да бъдат представени отново, иска да му се предостави тази възможност.

Моли да бъде допуснат до разпит П. Д. Ж. при режим на довеждане, с показанията на който ще се докаже кога са демонтирани устройствата за охрана собственост на ищеца и до кой момент и на кои обекти ищецът е предоставял услугата по охраната им.

Моли ищецът – въззиваем в това производство, да бъде задължен да представи: 1. препис от депозираното уведомление до Главна Дирекция „Полиция“ чрез РУ С. за поемането на охраната на изброените обекти в представения договор и съответно кога охраната на тези обекти е била прекратена. 2. разпечатка от електронната система за получените сигнали (включване, изключване на обектите, тестови сигнали) от изброените в договора обекти и посочените в приемо-предавателния протокол устройства.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна е подала писмен отговор, с който заявява, че атакуваното решение е правилно и законосъобразно и иска то да бъде потвърдено, а жалбата – оставена без уважение. Въззиваемият счита, че по делото е доказано по пътя на прякото, главно и пълно доказване, изпълнението на договора от страна на ищцовото дружество, по силата на който е осъществена охрана до 30.09.2022г. Не са събрани доказателства договорът да е прекратен по-рано, както и заплащане на сумата в размер на 624 лева по издадената фактура № 471/27.09.2022г. от ищцовото дружество. Първоинстанционният съд правилно е приел предявеният иск за основателен и доказан.

Поради изложеното моли за потвърждаване на обжалвания съдебен акт и присъждане на разноските за въззивната инстанция.

В отговора не са направени нови доказателствени или други процесуални искания за въззивната фаза на производството.

В същия срок не е подадена насрещна въззивна жалба.

В с.з. за въззивното дружество, редовно призовано, не се явява процесуален представител по закон, явява се процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който поддържа въззивната жалба и оспорва отговора, няма нови искания. Моли да се отмени атакуваното решение и да се постанови ново, с което исковете бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендира разноски за двете инстанции.

В с.з. за въззиваемото дружество, редовно призовано, не се явява процесуален представител по закон, явява се процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който оспорва въззивната жалба, поддържа отговора и иска да се потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за тази инстанция, представя пълномощно, договор за правна защита и съдействие и фактура за плащане на възнаграждението.

Направените с въззивната жалба доказателствени искания въззивният съд е оставил изцяло без уважение, като с определение, държано в о.с.з. по реда на чл. 253 от ГПК, е изменил частично определението си и е допуснал събиране на представени писмени доказателствени средства от въззивника – заверени копия от разпечатка от електронна кореспонденция, 2 бр. заявления и договор от 01.07.2022г.

Воззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима, тъй като отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

При осъществяване на въззивния контрол за законосъобразност и

правилност върху атакувания съдебен акт, в рамките, поставени от жалбата, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства, намира, че той е и правилен, поради което следва да бъде потвърден.

Този състав счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, въвежда тази част от мотивите по подразбиране.

Същата е базирана на събраните в първоинстанционното производство писмени и гласни доказателствени средства и не търпи промяна и след събиране на допуснатите допълнителни писмени доказателствени средства във въззивната инстанция.

Въззивният състав споделя и решаващите правни изводи на РС.

Предявените установителни искиве имат за предмет установяване на парични задължения на ответника към ищеца, чийто размер и основание следва да бъдат идентични с тези по заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, като ищецът е претендирал, че му се дължи главница от 624 лв., представляваща възнаграждение по прекратен ненаименован търговски договор и обезщетение за забава в размер на законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК, както и разноските по ч.гр.д. № 474/23г. на СлРС.

Между страните е бил сключен на 01.02.2022г. писмен договор № 3031, по силата на който ищцовото дружество се задължило да осъществява охрана, с помощта на технически системи за сигурност, чрез наблюдение и контрол с технически средства, монтирани в охраняваното помещение, няколко обекта на ответното дружество, изброени в чл. 1 - гостилница „ПЕЧ“, винарна „ПЕЧ“, бистро „Печ“, колбасарски цех, няколко офиса на физически лица- на Р. И.а, на В. В., на Н. В. и на Б. И., както и няколко гаража. На същата дата е подписан приемо-предавателен протокол за поставяне на 9 броя комуникатори и 1 бр. стикер.

Тук следва да се посочи, че оспорването на автентичността на договора – поради неполагане на подписа за възложител от представител на ответното дружество, не е било своевременно направено, поради което и не са събирани доказателства в тази насока. Въззивникът-ответник

заявява, че по принцип не оспорва съществуването на облигационната връзка с описания предмет, като точката на противопоставяне между страните в действителност е единствено момента на прекратяването ѝ.

Съгласно чл. 6 от договора, „датата на прекратяване на договора се счита датата на демонтажа на техническите средства за сигурност, в т.ч. и техническите средства за връзка с дежурния център, монтирани в обекта, собственост на Изпълнителя, удостоверено с двустранно подписан протокол.“

Установи се, че такъв протокол е подписан на 30.09.2022г. от представителите на страните, като в него е отразено демонтирането на описаните в приемо-предавателния протокол 9 бр GPRS комуникатори и 1 бр. стикер, като между страните няма спор, че на посочената дата – 30.09.2022г., е демонтирано последното техническо средство. Действително няма точни данни на кои дати са демонтирани останалите 8 комуникатора, но съдът категорично приема, че това е станало в по-ранни моменти.

Това обстоятелство обаче е без значение относно съществуването на паричното задължение на възложителя за заплащане на договорно възнаграждение. Такова се дължи до момента на прекратяване на договора, като за такъв съдът приема 30.09.2022г. – датата на демонтиране на комуникатора от последния охраняван обект. До нея възложителят дължи да заплати уговорената в чл.2 цена в размер на 260 лв. без ДДС, заедно с дължимия ДДС.

Безразлично по отношение на размера на задължението е дали и кога са демонтирани останалите монтирани в обектите технически средства, тъй като по начина на формулиране да предмета на договора и на главното задължение на възложителя, се налага изводът, че уговорената цена на услугата не е обвързана с броя на физическите обекти, в които има поставена СОТ. Тя е определена като обща сума, както и 9-те обекта са включени в обобщеното понятие „имущество“, използвано в чл. 2 за дефиниране предмета на договора. Доколкото нито в договора е уговоряно, нито някоя от страните е твърдяла наличието на уговорка за разделно заплащане на цена за услугата за всеки отделно описан физически обект, то възнаграждението се дължи глобално, до демонтажа на последното

техническо средство, когато, съгласно чл. 6 договорът се счита прекратен.

Вярно е, че в чл. 5 страните са уговорили и друг начин за прекратяване на договорната връзка, извън хипотезата на изтичане на срока – „по взаимно съгласие на страните, изразено писмено; с едномесечно предизвестие от която и да е от двете страни; в случай на незаплащане на договорената такса в срок - едностранно от Изпълнителя, без предизвестие, като същият не дължи неустойка и/или обезщетение.“ В случая обаче не е налице нито една от тези хипотези.

Въззивникът се домогва да докаже по-ранно прекратяване не само чрез твърденията за демонтаж на СТО на останалите обекти преди 30.09.22г. /което, както бе посочено по-горе е без значение/, а и чрез твърдения за настъпило такова по взаимно съгласие.

Представените от него копия от заявление и разпечатка от електронна поща не могат да обосноват такъв извод. На първо място заявлението с дата 01.06.22г. от представителя на възложителя е за прекратяване на договора „по чл. 5 от договора - по взаимно съгласие“, каквото обаче не е доказано, тъй като същият текст предвижда съвпадането на двете воли да се осъществи писмено, а такова изявление, изхождащо от изпълнителя, не е представено. Може да се отбележи, че ответникът едновременно оспорва съдържанието на договора и се позовава на правата си по чл. 5 от него. Няма и данни за отправяне на едномесечно предизвестие. Що се отнася до извадката от електронната кореспонденция – тя е без дата, а съдържанието ѝ не предполага еднозначно тълкуване. Лицата, посочени като подател и като получател са неидентифицирани, „указанията“ са неясни и не могат категорично да се свържат с процесния договор, тъй като се коментират множество възложители – „за тези от клиентите, които са предплатили – демонтирайте веднага“.

Така съдът намира, че прекратяването на договора между страните е настъпило на 30.09.2022г. и възложителят дължи заплащане на възнаграждение до тази дата. Фактът, че на 01.07.22г. той е сключил договор с друго търговско дружество с предмет охрана на същите 9 броя обекти, не се конфронтира с този извод и няма правопрепятстващ или правопогасяващ ефект спрямо притезанието на ищеца.

Размерът на задължението възлиза на 624 лв. с включен ДДС, за което

е издадена фактура №471/27.09.2022г. и същото не е погасено чрез плащане.

Поради това главният установителен иск се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен в пълен размер.

Основателността на главния иск обуславя основателността, а оттам – и уважаването на акцесорната претенция за дължимост и на обезщетение за забава върху сумата в размер на законовата лихва, както е заявено - от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане. Дължими са и разноските, направени в заповедното производство.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира жалбата за неоснователна, поради което следва да се отхвърли, а атакуваното решение - да бъде потвърдено, включително по отношение на присъдените на ищеца разноски за исковото производство.

С оглед изхода на процеса отговорността за разноски и за тази инстанция следва да се възложи на въззивника, който следва да понесе своите както са направени и заплати тези на въззиваемата страна в размер на 400 лв.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА първоинстанционно решение № 39/23.01.2024г. по гр.д. № 1205/23 г. на СлРС, като ***ПРАВИЛНО***.

ОСЪЖДА „Пиги 2001“ ООД, гр. С. да заплати на „Тонзус Секюрити“ ЕООД, гр. С. направените по делото разноски за въззивното производство в размер на 400 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____